

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Vtrum Sacerdos hanc iurisdictionem habeat ex sua ordinatione, an
ab Ecclesia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

DVBIVM II.

Vtrum in Sacerdote, cui sit Confessio, sit necessaria Iurisdicctio?

6 Absque Iurisdictione inualida est confessio.

Respondeo: Iure diuino necessariam esse Iurisdictionem ad absoluendum poenitentem a peccatis, adeo, vt sine illa, nulla sit confessio. Est omnino certa propositio.

Quid Iurisdictionis, quae eius Actus.

Prior pars Probatur Primò: Nam absolutio est actus iudicialis, vt docet Concilium Tridentinũ fess. 14. cap. 7. & definit can. 9: ergo necessariò requirit Iurisdictionem. Patet Consequentiã: Quia Iurisdictionis nihil est aliud, quàm potestas iudicandi, vel regendi, cuius Actus sunt, Praecipere, Vetare, Punire, Absoluere, Dispensare. Quamuis non sit necessarium, vt omnes hi actus cuius habenti qualemcunque Iurisdictionem, competant: satis est vt conueniant illis, in quibus est Iurisdictionis plena, vt sunt Praelati Ecclesiae. Probatur Secundò: Quia ob hanc causam Capit. Si Episcopus, de Poenitentijs & remissionibus in 6. dicitur, Nullã Consuetudine posse induci, vt quis prater licentiam superioris sui Confessore sibi valeat eligere; nempe, quia requiritur Iure Diuino vera Iurisdictionis, quam Poenitens dare non potest. Probatur Tertiò: Quia Concilium Florentinum cum materiã & formã huius Sacramenti, quæ iure diuino sunt necessaria, coniungit Ministrum habentem Iurisdictionem.

Hinc sequitur altera pars, videlicet absolutioem sine Iurisdictione factã, esse nullam; quod expressè docet Concilium Tridentinũ c. 7. dicens: Persuasum semper in Ecclesia Dei fuisse, esseque verissimum, nullius momenti esse debere eam absolutioem, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam Iurisdictionem non habet.

DVBIVM III.

Vtrum Sacerdos hanc Iurisdictionem habeat ex sua ordinatione, an ab Ecclesia?

7 Quidam censent Iurisdictionem completam haberi ex Ordinatione.

Quidam sentiunt, omnem Iurisdictionem haberi ex Ordinatione completam, sic, vt sepositã lege Ecclesiae quibus Sacerdos possit quemuis absoluere: Ecclesiam autem ad vitandam confusionem, id vetuisse. Hanc sententiam fusè prosequitur Durandus d. 19. q. 2. & dicit eam esse probabilem, quamuis non sequatur. Eandem sequitur Richardus Armacanus lib. 11. qq. Armeniacarum cap. 2. & Abulensis, 2. p. sui defensorij cap. 62.

Refelluntur.

Sed hæc sententia non potest admitti. Primò: Quia si plena potestas Iurisdictionis haberetur ex Ordinatione, Ecclesia non posset eius executionem reddere irritam, quamuis posset prohibere: sicut non potest irritam facere executionem potestatis Confirmandi, Ordinandi, Consecrandi, Consecrandi extremam Vnctionem; eò quòd hæc potestates non sint collatæ ab Ecclesia, vt causã principali; sed à Christo per Sacramenta, Ecclesia solum præbente ministerium, tanquam Christi instrumentum. Secundò: Sequeretur, eum qui bona fide confiteretur Sacerdoti alieno, verè absolui. Nam ex parte Sacerdotis nihil deest, iuxta hanc sententiam; nec ex parte poenitentis: nam per ignorantiam & bonam fidem excusatur à transgressione præcepti Ecclesie, quo prohibemur alieno confiteri sine licentiã proprii; ac proinde nul-

lum ponit impedimentum. Concedunt illi, eum absolui. Sed hoc est apertè contra Concilium Tridentinum fess. 14. c. 7. & contra Capit. Si Episcopus, de Poenitentijs & remissionibus in 6. Omitto alias sententias, quæ non tam re, quàm verbis & modo explicandi differunt.

Dicendum est, Per Ordinationem non dari plenam & formalem Iurisdictionem ad absoluendum: dari tamen virtuales: seu, quòd in idem redit, Dari in Ordinatione quidẽ omnem Iurisdictionem, quæ est necessaria ex parte efficientis, seu Iudicis ad ferendam sententiam; non tamen dari eam, quæ necessaria est ex parte materiæ.

Hanc sententiam in re tenet Nauarrus in Canone Placuit; de Poenitentia, dist. 6. num. 19. vbi ait, Quilibet Sacerdotem, cum Ordine insignitur, Iurisdictionem accipere in habitu absoluendi atque ligandi omnes, qui se ei legitime subiecerint: esseque omnes Sacerdotes veluti Iudices Chartularios, id est, quibus concessa est à Principe potestas iudicandi causas illorum, qui se illis subiecerint: de quibus meminit Bartolus leg. 1. dig. de Iudicij nu. 7. Idem etiam tenet Paludanus dist. 17. quaest. 3. quem citat Nauarrus num. 26. & Antoninus 3. parte tit. 17. cap. 4. casu 3. & Angelus Verbo Confessio 3. num. 4. Eodem tendit sententia Caietani tom. 1. Opusc. 7. quaest. vnica, quamuis in modo loquendi non nihil peccet.

Probatur Primò: Omnis Sacerdos in Ordinatione accipit potestatem absoluendi, quæ fundatur in caractere; vt patet ex verbis Domini Ioan. 20. Potestas autem absoluendi essentialiter est potestas Iurisdictionis: nam absoluere est actus Iurisdictionis. Ergo accipit quandam potestatem Iurisdictionis, nempe quatenus hæc necessaria est ex parte Iudicis, seu causæ efficientis. Sed quia non ita accipit hanc potestatem, vt possit exire in actum, eò quòd non applicetur materiã, id est, quia non dantur simul subditi, in quos exerceatur, idèò dicimus hanc potestatem, non esse formalem & completam Iurisdictionem, sed virtuales & incompletam, quæ tum completur, & fit formalis Iurisdictionis, cum dantur subditi. Ratio est: quia formalis & completa potestas Iurisdictionis includit non solum auctoritatem iudicandi necessariam in Iudice, sed etiam subditos, tanquam terminum relationis, quem hæc potestas respicit. Nam Iurisdictionis non est nisi in subditos: vnde quando non habes subditos, non habes formalem Iurisdictionem, sed solum virtute & quasi in radice: sicut pereunte termino relationis perit formalis relatio ad illum terminum, solumque manet virtute, & fundamentaliter.

Probatur Secundò: Exemplo Regis & Episcopi non habentis subditos: Hi enim etsi habeant omnem auctoritatem, quæ ex parte Rectoris est necessaria, tamen non habent formalem & completam Iurisdictionem, sed solum virtute: sic tamen, vt hæc sponte resultet ex suo fundamento positus subditis. Ergo simili modo Sacerdos rectè concipi potest habere à Christo virtuales Iurisdictionem per suam Ordinationem; & hanc fieri completam & formalem absque aliã potestate ei datã, per hoc solum, quòd accipiat subditos à Pontifice. Et Confirmatur à simili, in Iudicibus Chartularijs, de quibus Nauarrus, qui omnes potestatem iudicandi habebant ab Imperatore; sed nullos habebant subditos, præter eos qui suas

8 Ex Ordinatione solum datur Iurisdictionis Virtualis & incompleta.

Hæc Iurisdictionis non potest exire in actum, nisi ei applicetur materiã.

Probatur exemplo Regis & Episcopi non habentis subditos.

Item Iudicibus Chartularijs.

qui suas causas ad ipsos sponte adferret: unde non habebat formalem & completam iurisdictionem, quæ includit subditos; sed virtuales & incompletam, quæ tamen complebatur hoc ipso solo, quod aliqui se illis subijcerent; qui tamen per hoc non dabant illis propriè vllam auctoritatem, cum hanc omnem haberent ab Imperatore, sicut Iudices Ordinarij, vel Delegati, sed solum seipfos eorum potestati præexistenti submittebant.

Probatum Tertio: Quia decebat, vt hæc potestas absoluendi à peccatis à solo Christo immediatè penderet, utpote quæ tota sit diuina, supra conditionem omnis creaturæ, iuxta illud Marci 2. v. 7. *Quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus?*

11
Obiectio
ex modo
loquendi
quod Ec-
clesia dica-
tur conferre
potestatem
iurisdic-
tionis.

Solutur &
explicatur.

Dices: Doctores communiter distinguunt potestatem Ordinis, & potestatem Iurisdictionis; & hanc dicunt dari ab Ecclesia, illà à Christo: ergo falsum est, iurisdictionem virtuales necessariam ex parte Iudicis dari immediatè à Christo. Confirmatur: quia solus Papa habet immediatè à Christo iurisdictionem, ceteri omnes à Papà; vt alibi ostensum est ex communiore sententia Doctorum.

Respondeo Negando Consequentiam: Nā per potestatem Ordinis in proposito non potest aliud intelligi, quàm potestas remittendi peccata, quæ confertur per Ordinationem Sacerdotum, post potestatem consecrandi. Hæc autem potestas remittendi peccata, essentialiter, & intrinsecè est potestas iurisdictionis virtualis, seu incompletæ. Unde per potestatem iurisdictionis absolutè intelligenda est iurisdictione formalis & completa apud Doctores. Dicitur autem Ecclesia dare hanc formalem iurisdictionem, quia dat subditos, quibus completur iurisdictione virtualis, quæ antea inerat Sacerdoti. Rectè enim dicitur dare iurisdictionem, qui dat subditos, seu materiam, sine qua non est completa iurisdictione, quæ includit subditos: sicut rectè dicitur dare potestatem videndi, qui præbet lumen, vel obiectum, sine quo non potest fieri visio. Hinc tamen non sequitur, Ecclesiam dare aliquam partem potestatis sacerdotalis, quæ sit necessaria ex parte causæ efficientis; sed solum subijcere materiam, ratione cuius illa iurisdictione, quæ inerat, completur.

DVBIVM IV.

Utrum fideles priuati, suâ auctoritate possint se subijcere cuius Sacerdoti, vt ab eo absoluantur?

12
Quidam
existimant.

P Aludanus & Antoninus suprà, existimant iure diuino licuisse priuatis fidelibus se subijcere, cui vellent, eiusque iurisdictionem complere: sed hanc potestatem eis esse sublatam per Ecclesiam in Can. *Placuit*, de Pœnit. dist. 6. Idem etiam videtur sentire Nauarrus in eundem Canonem.

Respondeo: Omnino tenendū est, solum Pontificem iure diuino habere auctoritatem, materiā subijcendi huic potestati, eamque complendi.

Solus Papa
iure diuino
potest assi-
gnare sub-
ditos.

Probatum Primo: Quia si priuati haberent potestatem iure diuino cōstitendi cuiuslibet, Papa non potuisset eam generatim eripere; nec potuisset distinguere dioceses & parochias, sicut ab initio fecit. Probatum Secundo: Quorum Christus dedisset hanc potestatem, quā non erat conueniens eos vti? nam necessariū erat distingui dioceses & parochias ad vitandā confessionem. Probatum Tertio: Ecclesia non posset irritū reddere hoc Sacramentum, si iure diuino haberet hanc potestatem;

Nam reuerà tunc Sacerdotes haberent completā iurisdictionem à Christo, omnesque iure diuino essent subditi, iuxta sententiā Armacani superiori dubio refutatam. Probatum Quarto: Quia soli Petro, & Successoribus eius dictum est Ioannis 21. *Pasce oues meas, pasce agnos meos*; quibus verbis, eis solis data est potestas Ecclesiam vniuersalem gubernandi atque ad gubernationem Ecclesie maximè necessarium est, vt populus Christianus distribuatur sub Episcopis, & inferioribus Sacerdotibus, per quos immediatè regatur. Hæc enim dispositio in gubernatione prima occurrit: cum enim Pontifex non possit per se immediatè omnes regere, tenetur iure diuino adhibere Episcopos, & Sacerdotes etiam inferiores, eisque subditos attribuere. Itaque hæc vniuersalis distributio populi Christiani pertinet ad solum Romanum Pontificem. Unde sequitur, solum Pontificem posse seipsum, & omnes alios, cuius Sacerdoti subijcere, vt absolutio habeatur: alios quidem, auctoritate iurisdictionis, quam in omnes velut Pastor in oues habet; seipsum verò, quia Superiorem in terris, à quo regatur, non habet. Vbi tamen

Aduerte: Sicut Pontifex, quando alios subijcit Sacerdoti, non dat ei propriè iurisdictionem in illos, quatenus iurisdictione ex parte Sacerdotis est necessaria; sed iurisdictioni incompletæ, quam Sacerdos iam habebat à Christo in omnes, applicat materiam, & fit iurisdictione completa: ita dum seipsum subijcit Confessori, non dat ei iurisdictionem in se (vt enim nemo in seipsum iurisdictionem habet, sic nec alteri eā dare potest) sed seipsum applicat materiam iurisdictioni incompletæ, quæ Sacerdoti iam inerat: eo prorsus modo, quo priuati homines seipfos subijciebant Iudici Chartulario: non enim dabant ei iurisdictionem; sed iurisdictioni, quam ille habebat ab Imperatore, se materiam submittebant: ad quod faciendum non requiritur iurisdictione, sed tantummodò libertas concessa, vel alteri non subdita. Unde singuli simili modo possent se subijcere Sacerdotibus, nisi iure diuino subiecti essent Pontifici, à quo in omnibus regi debent.

DVBIVM V.

Utrum, vt quis possit habere plenam iurisdictionem ad absoluendum à peccatis, requiratur approbatio Ordinarij?

R Espondeo & Dico Primò: Qui habent beneficium Parochiale, vel aliud cui est annexa animarū cura, his non opus est approbatione alia, sed ipso iure censentur approbati. Ratio est: Quia ipsum beneficium intrinsecè continet plenam iurisdictionem, ac proinde approbationem, quæ iurisdictioni supponitur. Quænam verò requirantur, vt quis tale beneficium possit obtinere, dictum est alibi ex Concilio Tridentino.

Dico Secundo: In ceteris omnibus, qui non habent ordinariam iurisdictionem, necessaria est approbatio Episcopi, vbi Concilium est promulgatum, ita vt sine illâ non videantur plenam iurisdictionem posse accipere. Patet ex Conc. Trident. sess. 23. c. 15. vbi sic dicitur: *Decernit S. Synodus, nullum, etiam Regularem, posse confessiones secularium, etiam sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopo per examen, si illis videbitur esse necessariū, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, quæ gratis datur, obtineat.* Vbi

Notandum